

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/6/2025
Identifikačné číslo spisu:	1024200427
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1024200427.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Dušana Szabóa a JUDr. Dušana Krč - Šeberu v trestnej veci odsúdeného T. P., o uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia, na neverejnom zasadnutí konanom 26. novembra 2025 v Bratislave, o odvolaní prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. augusta 2025, sp. zn. 4 Ntc 35/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave zamietá.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 14. augusta 2025, sp. zn. 4 Ntc 35/2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) rozhodol tak, že podľa § 16 ods. 1 písm. e) zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) odmietol uznať a vykonať na území Slovenskej republiky rozsudok Tribunálu Timiș z 2. októbra 2017, sp. zn. 4058/30/2017, právoplatný 21. novembra 2017, v spojení s rozsudkom Odvolacieho súdu Timisoara číslo 1361/A/21.11.2017 v časti, ktorou bol občan Slovenskej republiky T. P., nar. X. R. XXXX v Q., trvale bytom L. XXX/X, Q. - D. (ďalej len „odsúdený“) uznaný za vinného z trestného činu pašovania podľa článku 270 ods. 2 písm. a), ods. 3 v spojení s článkom 274 zákona č. 86/2006 s uplatnením článku 396 ods. 10 rumunského Trestného poriadku na tom skutkovom základe, že

- v období marec 2014 - jún 2015, obvinení T. P. a E. U. vstúpili na územie Rumunska, s tou istou dodávkou veľakrát (približne 20 krát) a konali v rámci organizovanej zločineckej skupiny, ich úloha bola vlastne veľmi významná, zásahom čo sa týka zabezpečenia prepravy cigariet z miesta ich naloženia (Srbsko) až do miesta určenia (Rumunsko); spôsob, ktorým tí dvaja priviezli do krajiny cigarety pochádzajúce z pašeráctva, bol vynaliezavý, aby sa vyhýbali colnej kontrole; obvinený P. T. poskytol svoje osobné auto - dodávku Mercedes Benz s evidenčným číslom Q ktorá mala potrebnú kapacitu na prepravu významného množstva cigariet a E. U. sa postaral o dokumenty potrebné na colnici, aby sa vyhlí previerke auta, vytvorením pre colný úrad dojmu legálnej prepravy diplomatickej pošty; v tom

zmysle obvinený využil vhodnú príležitosť, ktorú mu poskytlo pracovné miesto (zamestnanec Ministerstva zahraničných vecí), odkiaľ odcudzil dokumenty, pečate a pečiatky, ktoré použil s týmto cieľom; na území Srbska nechali auto na jednom parkovisku, odkiaľ ho prevzal jeden srbský občan (J. R. alebo L.), ktorý sa postaral o jeho naloženie; potom aplikovali slovenskú konzulárnu pečať a previezli tovar na územie Rumunska; v tom čase boli v telefonickom spojení s inými neidentifikovateľnými členmi organizovanej zločineckej skupiny, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, pretože výkon rozhodnutia je premlčaný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že pôvodne viedol extradičné konanie týkajúce sa odsúdeného na podklade európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Tribunálom Timiș, Rumunsko z 8. decembra 2017, sp. zn. 4058/30/2017, na základe ktorého štát pôvodu žiadal o vydanie odsúdeného za účelom výkonu uloženého trestu odňatia slobody, avšak odsúdený pri výsluchu vyjadril nesúhlas s vykonaním európskeho zatýkacieho rozkazu a požiadal o prevzatie výkonu odsudzujúceho rozhodnutia na územie Slovenskej republiky. S takýmto postupom Tribunál Timiș, Rumunsko súhlasil a na účely konania o uznaní a prevzatí výkonu rozhodnutia predložil osvedčenie týkajúce sa odsúdeného podľa čl. 4 a 5 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „Rámcové rozhodnutie“) a následne na základe výzvy súdu prvého stupňa uviedol, že európsky zatýkací rozkaz bol vydaný 8. decembra 2017, pričom podľa rumunskej legislatívy priamym doručením tohto zatýkacieho rozkazu súdu prvého stupňa 5. septembra 2024 nastalo prerušenie plynutia premlčania výkonu trestu.

3. Keďže justičný orgán štátu pôvodu spáchaný skutok v osvedčení nepriradil ku žiadnej z kategórií trestných činov vymenovaných v § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., krajský súd skúmal, či je skutok uvedený v osvedčení trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a dospel k záveru, že je ho možné kvalifikovať ako prečin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1 Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

4. Vo vzťahu k premlčaniu výkonu trestu odňatia slobody súd prvého stupňa uviedol, že premlčanie s poukazom na § 90 ods. 1 písm. d) Trestného zákona nastane po uplynutí doby piatich rokov, ibaže by orgán štátu pôvodu urobil opatrenie smerujúce k jeho výkonu alebo by bol odsúdený právoplatne odsúdený za nový úmyselný trestný čin spáchaný v premlčacej dobe, za ktorý Trestný zákon ustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší [pozn. § 90 ods. 4 písm. a), písm. b) Trestného zákona]. Krajský súd ďalej uviedol, že premlčacia doba v prejednávanej veci začala plynúť dňom nasledujúcim po nadobudnutí právoplatnosti odsudzujúceho rumunského rozsudku, teda 22. novembra 2027 a vzhľadom na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu začala nová premlčacia doba plynúť 9. decembra 2017, ktorá uplynula 8. decembra 2022, keďže z odpovede rumunského súdu nevyplynul žiadny ďalší úkon, ktorý by smeroval k výkonu trestu odňatia slobody, o ktorého uznanie a výkon v tomto konaní ide. Zároveň dodal, že z odpisu registra trestov odsúdeného nevyplynulo, že by odsúdený v premlčacej dobe spáchal nový trestný čin, ktorý by spôsobil prerušenie plynutia premlčacej doby podľa § 90 ods. 4 písm. b) Trestného zákona.

5. K argumentácii prokurátorky v tom smere, že odsúdený sa mal svojím pobytom v Slovenskej republike vyhýbať výkonu uloženého trestu v Rumunsku, súd prvého stupňa uviedol, že pobyt odsúdeného v jeho domovskom štáte, na adrese trvalého bydliska, so stálymi rodinnými, sociálnymi, ekonomickými a zdravotnými väzbami na miesto trvalého bydliska nemožno hodnotiť ako skrývanie sa s úmyslom vyhnúť sa výkonu trestu v cudzine, a preto zotrvanie odsúdeného na území Slovenskej republiky po jeho právoplatnom odsúdení v zahraničí nemôže mať za následok nezapočítanie tejto doby do plynutia premlčacej doby výkonu trestu a na tejto skutočnosti nič nemení fakt, že odsúdený mal o svojom odsúdení vedomosť, keďže mu nebolo doručené rumunské odsudzujúce rozhodnutie, ani výzva

na nástup výkonu trestu a ani ho jeho obhajca nekontaktoval, pričom rumunské justičné orgány opak nepreukázali.

6. Proti napadnutému rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, riadne a včas podala odvolanie prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „prokurátorka“ alebo „odvolateľka“).

7. V písomných dôvodoch podaného odvolania prokurátorka poukázala na obsah osvedčenia, v ktorom rumunské justičné orgány deklarovali, že odsúdenému bolo rozhodnutie doručené do bydliska zvoleného na doručovanie listín, resp. do sídla advokátskej kancelárie a navyše z európskeho zatýkacieho rozkazu vyplýva, že jedným z podkladov na jeho vydanie bol aj príkaz na výkon trestu odňatia slobody č. 547/21.11.2017. Ďalej uviedla, že rumunské justičné orgány v európskom zatýkacom rozkaze deklarovali, že odsúdený mal vedomosť o trestnom konaní, bol informovaný, že rozhodnutie môže byť vydané v jeho neprítomnosti a počas celého konania bol zastúpený advokátom, preto rumunské justičné orgány nemajú ďalšiu povinnosť preukazovať, či bolo odsúdenému oznámené jeho odsúdenie zo strany jeho obhajcu. Prokurátorka vyjadrila názor, že odsúdený bol pre rumunské justičné orgány nedosiahnuteľný, keďže sa z pohľadu Rumunska nachádzal v cudzine. Nenamietala, že by pobyt odsúdeného na území Slovenskej republiky nebol oprávnený, avšak táto skutočnosť, t. j. či je pobyt v cudzine neoprávnený, je z pohľadu posudzovania pobytu, podľa jej názoru, irelevantná, a preto premĺčanie spočíva počas celej doby, v ktorej bolo preukázané, že sa odsúdený nelegálne zdržiaval v cudzom štáte. O úmysle odsúdeného vyhnúť sa trestnému stíhaniu, podľa názoru odvolateľky, svedčí aj to, že sa na území Rumunska nenachádzal už počas súdneho konania. Prokurátorka ďalej uviedla, že úmysel vyhnúť sa výkonu trestu môže byť prítomný aj popri úmysle viesť rodinný život v domovskom štáte. Podľa názoru odvolateľky nie je potrebné, aby sa odsúdený v cudzine skrýval, ako to uviedol súd prvého stupňa, ale postačovať bude aj len nemožnosť výkonu uloženého trestu pre zdržiavanie sa odsúdeného v cudzine, navyše odsúdený nemusí explicitne uviesť, že mal úmysel sa vyhnúť výkonu uloženého trestu, pokiaľ je tento úmysel možné nepriamo vyvodiť z okolností prípadu.

8. Prokurátorka preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a rozhodol o uznaní a výkone rozsudku Tribunálu Timiș z 2. októbra 2017, sp. zn. 4058/30/2017, právoplatnom 21. novembra 2017, v spojení s rozsudkom Odvolacieho súdu Timisoara č. 1361/A/21.11.2017.

9. Odsúdený a ani jeho obhajca sa k odvolaniu prokurátorky do predloženia spisu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nevyjadrili.

10. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal správnosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým prokurátorka podala odvolanie, ako i konanie týmto výrokom napadnutého rozhodnutia predchádzajúce a zistil, že podané odvolanie nie je dôvodné.

11. Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že súdu prvého stupňa bol 6. septembra 2024 doručený návrh prokurátorky Krajskej prokuratúry Bratislava na vzatie odsúdeného ako vyžadanej osoby do predbežnej väzby na podklade európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Trestným tribunálom Timiș, Rumunsko 8. decembra 2017, sp. zn. 4058/30/2017. Európsky zatýkací rozkaz bol vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, ktorý bol odsúdenému uložený rozsudkom Tribunálu Timiș z 2. októbra 2017, sp. zn. 4058/30/2017, právoplatným 21. novembra 2017 v spojení s rozsudkom Odvolacieho súdu Timisoara číslo 1361/A/21.11.2017.

12. Keďže odsúdený pri výsluchu 20. novembra 2024 vyjadril nesúhlas s vykonaním trestu odňatia slobody v Rumunsku a zároveň požiadal o prevzatie výkonu trestnej sankcie do Slovenskej republiky, pričom následne Tribunál Timiș, Rumunsko podľa § 21a ods. 3 zákona č. 154/2010 Z. z. a § 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súdu prvého stupňa predložil osvedčenie podľa čl. 4 Rámcového rozhodnutia, konanie o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu podľa zákona č. 154/2010 Z. z. „sa preklopilo“ do konania o uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia podľa zákona č. 549/2011 Z. z.

13. Z osvedčenia vydaného Tribunálom Timiș, Rumunsko podľa čl. 4 Rámcového rozhodnutia (ďalej len

„Osvedčenie“), ktoré bolo súdu prvého stupňa predložené 19. februára 2025 vyplýva, že justičný orgán štátu pôvodu trestný čin, o ktorého uznanie a výkon v tomto konaní ide, nepriradil k žiadnej z kategórií trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. Súd prvého stupňa preto postupoval správne, pokiaľ skúmal, či ide o trestný čin podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a zároveň dospel k správne záveru, že skutok, ktorý odsúdený spáchal, je možné právne kvalifikovať ako prečin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1 Trestného zákona.

14. Súd prvého stupňa ďalej správne konštatoval splnenie podmienky podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z., teda že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, čo vyplýva z lustrácie v Registri obyvateľov Slovenskej republiky, ako aj z vyjadrenia odsúdeného pred prokurátorkou Krajskej prokuratúry v Bratislave 20. novembra 2024.

15. Splnená bola aj podmienka minimálnej dĺžky výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mal byť vykonaný (pozn. nie kratšia ako 6 mesiacov), keďže z Osvedčenia vyplýva, že odsúdenému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, z ktorého doposiaľ nevykonal žiadnu časť.

16. Podľa § 16 ods. 1 písm. e) zákona č. 549/2011 Z. z. Súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak

e) výkon rozhodnutia je premlčaný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

17. Prokurátorka v podanom odvolaní namietala, že záver súdu prvého stupňa o premlčaní výkonu trestu odňatia slobody nie je správny, a to vzhľadom na skutočnosť, že odsúdený sa svojím pobytom na území Slovenskej republiky vyhýbal výkonu uloženého trestu.

18. Odsúdenému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, ktorý podľa § 90 ods. 1 písm. d) Trestného zákona nemožno vykonať po uplynutí premlčacej doby piatich rokov, ktorá sa podľa § 90 ods. 2 Trestného zákona začala právoplatnosťou rozsudku, ktorým bol odsúdenému tento trest uložený, teda 21. novembra 2017.

19. Podľa § 90 ods. 4 Trestného zákona Premlčanie výkonu trestu sa prerušuje, ak

a) súd urobil opatrenie smerujúce k výkonu trestu, o ktorého premlčanie ide, alebo

b) odsúdený bol v premlčacej dobe právoplatne odsúdený za nový úmyselný trestný čin spáchaný v premlčacej dobe, za ktorý tento zákon ustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší.

20. Opatreniami smerujúcimi k výkonu trestu, o premlčanie ktorého ide, sú všetky úkony súdu, ktorých cieľom je zabezpečiť, aby odsúdený trest vykonal, t. j. príkaz na zadržanie, príkaz na dodanie do výkonu trestu, nariadenie výkonu trestu a pod. (R 2/2010-I.) Takými úkonmi sú nielen opatrenia vydané na základe rozhodnutí súdu týkajúcich sa vykonania uloženého trestu odňatia slobody, pokiaľ boli vydané súdom v Slovenskej republike, ale tiež opatrenia vydané súdom cudzieho štátu, pokiaľ ide o posudzovanie, či došlo alebo nedošlo k premlčaniu výkonu trestu, ktorý má byť na území Slovenskej republiky uznaný na účely výkonu trestu odňatia slobody (R 2/2010-II.).

21. Súd prvého stupňa správne uviedol, že odsúdený v premlčacej dobe nebol právoplatne odsúdený za žiadny nový úmyselný trestný čin a zároveň tiež správne uviedol, že posledným opatrením súdu štátu pôvodu bolo vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu 8. decembra 2017, pretože v konaní nebolo preukázané, že by justičný orgán štátu pôvodu (Tribunál Trimiș) nad rámec vydania európskeho zatýkacieho rozkazu vykonával akékoľvek ďalšie úkony smerujúce k výkonu uloženého trestu odňatia slobody. Premlčacia doba sa tak prerušila len vydaním európskeho zatýkacieho rozkazu a podľa § 90 ods. 5 Trestného zákona prerušením premlčania začala plynúť nová premlčacia doba, ktorá uplynula 8. decembra 2022.

22. Podľa § 90 ods. 3 Trestného zákona Do premlčacej doby sa nezapočítava doba, po ktorú nebolo

možné trest vykonať preto, že sa odsúdený zdržiaval v cudzine s úmyslom vyhnúť sa trestu, alebo bol na ňom vykonávaný trest odňatia slobody.

23. Súd prvého stupňa, ako aj prokurátorka správne poukázali na to, že územie Slovenskej republiky je z pohľadu justičného orgánu štátu pôvodu (Rumunsko) potrebné považovať za cudzinu. Nezhodli sa však v závere, či sa odsúdený na území Slovenskej republiky zdržiaval s úmyslom vyhnúť sa výkonu trestu, alebo nie.

24. Krajský súd v napadnutom rozsudku okrem iného poukázal na rodinné, sociálne, ekonomické a zdravotné väzby odsúdeného k Slovenskej republike a tiež na skutočnosť, že odsúdenému nebolo doručené odsudzujúce rumunské rozhodnutie, ani výzva na nástup výkonu trestu s tým, že ho nekontaktoval jeho obhajca, z čoho potom vyvodil absenciu úmyslu vyhnúť sa výkonu uloženého trestu odňatia slobody v Rumunsku. Prokurátorka v podanom odvolaní naopak argumentovala, že úmysel odsúdeného vyhýbať sa výkonu uloženého trestu je možné nepriamo vyvodiť z okolností prípadu, za ktoré považovala vedomosť odsúdeného o trestnom konaní, informovanosť o tom, že rozhodnutie môže byť vydané aj v jeho neprítomnosti, vedomosť odsúdeného o jeho odsúdení v Rumunsku a poukázala tiež na to, že o úmysle odsúdeného vyhnúť sa trestnému stíhaniu svedčí fakt, že sa už počas súdneho konania nenachádzal na území Rumunska.

25. Po preskúmaní spisového materiálu dospel najvyšší súd k názoru, že záver súdu prvého stupňa o absencii úmyslu odsúdeného vyhýbať sa výkonu uloženého trestu odňatia slobody je správny.

26. Pokiaľ súd prvého stupňa poukazoval na rôzne väzby odsúdeného k Slovenskej republike, tieto skôr svedčia pre záver, prečo by bolo vhodné, aby odsúdený uložený trest vykonal vo svojom domovskom štáte, vychádzajúc zo zákona č. 549/2011 Z. z., z ktorého vyplýva, že cieľom uznávacieho konania je uľahčenie sociálnej nápravy odsúdeného a zaistenie jeho úspešného začlenenia do spoločnosti [§ 1 ods. 1 písm. a), § 6 ods. 2, § 13 ods. 1 cit. zákona].

27. Za rozhodnú však považuje najvyšší súd skutočnosť, že v prejednávanej veci nebolo preukázané, že by odsúdený napriek jeho vedomosti o uložení trestu odňatia slobody v Rumunsku urobil akýkoľvek úkon či opatrenia, ktorými by sa jeho výkonu vyhýbal. Zo Zápisnice o zadržaní osoby vyplýva, že odsúdený bol podľa § 13 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. zadržaný až 4. septembra 2024, hoci z Formulára A vyplýva, že zápis v Schengenskom informačnom systéme bol na podklade európskeho zatýkacieho rozkazu vykonaný už 10. januára 2018. Zo žiadnej listiny nachádzajúcej sa v spisovom materiáli pritom nevyplýva, že by bol napríklad odsúdený pre orgány Slovenskej republiky nedostupný, respektíve že by po ňom vykonávali pátranie a podobne, z čoho by bolo možné vyvodiť, že sa výkonu uloženého trestu vyhýbal.

28. Je možné súhlasiť s argumentáciou prokurátorky, že úmysel vyhýbať sa výkonu trestu môže byť prítomný aj popri úmysle viesť riadny život v domovskom štáte, avšak takýto úmysel musí byť v konaní preukázaný, pričom nie je povinnosťou odsúdeného jeho absenciu preukazovať. Naopak, je povinnosťou justičného orgánu štátu pôvodu skutočnosti v tomto smere buď v osvedčení, resp. v reakcii na výzvu vykonávacieho justičného orgánu uviesť v súvislosti s riešením otázky možného premlčania výkonu uloženého trestu. Túto skutočnosť si napokon uvedomovala aj prokurátorka, keď vo vyjadrení k návrhu na prevzatie výkonu rozhodnutia z cudziny z 12. marca 2025 uviedla, že je potrebné sa vysporiadať s otázkou eventuálneho premlčania výkonu trestu odňatia slobody, hoci vo vyjadrení označila len § 16 ods. 1 písm. e) zákona č. 549/2011 Z. z. a § 90 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a nie aj § 90 ods. 3 Trestného zákona.

29. Najvyšší súd zároveň dodáva, že ani vedomosť odsúdeného o jeho trestnom stíhaní a aj odsúdení v Rumunsku bez ďalšieho neznamená, že by sa mal výkonu uloženého trestu odňatia slobody vyhýbať, a preto skutočnosť, že v čase súdneho konania v Rumunsku sa odsúdený nachádzal na území Slovenskej republiky nemá v tomto ohľade zásadný význam. Osobná účasť odsúdeného na súdnom konaní je spravidla jeho právom, nie povinnosťou, preto jeho neúčasť na súdnom konaní nie je možné bez

d'alsieho interpretovat' tak, že by sa chcel trestnému stíhaniu vyhýbať (z predloženého spisového materiálu neplynie, že by rumunské orgány považovali účasť odsúdeného na súdnom konaní za nevyhnutnú, že by vykonávali úkony na zabezpečenie jeho prítomnosti v konaní a podobne, naopak poučili ho, že rozhodnúť je možné aj v jeho neprítomnosti). Preto výklad, podľa ktorého by neúčasť odsúdeného na súdnom konaní mala v spojení s ďalšími skutočnosťami predznamenať jeho úmysel sa následne vyhýbať výkonu uloženého trestu, nie je, podľa názoru najvyššieho súdu, správny.

30. Súd prvého stupňa napokon dospel k správnejmu záveru aj v tom smere, že na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, čo vyplýva z § 4 Trestného zákona, v zmysle ktorého sa podľa Trestného zákona posudzuje aj trestnosť činu, ktorý mimo územia Slovenskej republiky spáchal občan Slovenskej republiky alebo cudzinec, ktorý má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt.

31. Nezistiac teda dôvod pre zmenu, či zrušenie napadnutého rozsudku najvyšší súd odvolanie prokurátorky postupom podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

32. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.